

Arrest

nr. 252 760 van 14 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 oktober 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit de bestreden beslissing blijkt, en de verzoeker betwist niet, dat hij op 6 juli 1989 wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij op 2 juli 1996 in het bezit wordt gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 12 maart 2003 wordt de verzoeker ambtelijk afgeschreven. Op 30 juni 2006 dient de verzoeker een aanvraag tot herinschrijving in. Op 24 juli 2006 wordt deze aanvraag goedgekeurd.

Op 8 januari 2009 veroordeelt het Hof van Beroep te Antwerpen de verzoeker tot een gevangenisstraf van drie jaar en een geldboete van 1.500 euro wegens verdovende middelen: vervaardiging: bezit: handel: een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals) en voor een ander het gebruik van slaapmiddelen, verdovende middelen of andere psychotropische stoffen gemakkelijker maken (of tot dit gebruik aanzetten) door het verschaffen van een lokaal zijnde een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals).

De verzoeker was in het bezit van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister, geldig tot 14 september 2012. Ingevolge zijn verblijf in de gevangenis wordt de verzoeker op 13 februari 2009 geschrapt uit het vreemdelingenregister.

Op 21 mei 2013 verzoekt de verzoeker om zijn herinschrijving. Op 26 juni 2013 wordt dit verzoek geweigerd. Bij arrest met nummer 146 030 van 22 mei 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingediend.

Op 17 mei 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Bij diverse wooncontroles wordt de verzoeker nooit op het door hem opgegeven adres aangetroffen. Op 5 augustus 2014 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot niet inoverwegingname van deze aanvraag.

Op 11 maart 2015 veroordeelt de correctionele rechtbank te Antwerpen de verzoeker tot een gevangenisstraf van drie maanden en een geldboete van 50 euro wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid (herhaling).

Op 5 juni 2015 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 14 september 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nummer 162 596 van 23 februari 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing. De Raad van State beslist bij beschikking met nummer 11.915 van 20 april 2016 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

Op 14 maart 2017 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 3 januari 2018 veroordeelt de correctionele rechtbank te Antwerpen bij vonnis nummer 46 de verzoeker tot een hoofdgevangenisstraf van veertig maanden en een geldboete van tweeduizend euro wegens verkoop/het te koop stellen van verdovende middelen (herhaling).

Op 11 februari 2020 wordt de machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 14 maart 2017 onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nummer 238 431 van 13 juli 2020 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 9 oktober 2020 wordt de machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 14 maart 2017 ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing en zij is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.03.2017 werd ingediend en op datum van 25.02.2019 werd geactualiseerd door :

B., M. (...) (R.R.: xxx)

nationaliteit: Marokko

geboren te O. B. (...) op (...).1964

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De studie van het administratief dossier toont aan dat betrokkene op 13.08.1986 in het huwelijk treedt te Marokko met een Belgische onderdane. Op 06.07.1989 wordt hij ingeschreven in het vreemdelingenregister en vanaf 02.07.1996 in het Belgisch register. Op 02.07.1996 wordt betrokkene in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Echter, op 12.03.2003 wordt betrokkene een eerste maal geschrapd van ambtswege. Op 30.06.2006 doet betrokkene een aanvraag tot herinschrijving, die wordt goedgekeurd op 24.07.2006 waardoor betrokkene opnieuw in het bezit gesteld wordt van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 02.10.2007 wordt vervangen door een C-kaart. Op 13.02.2009 wordt betrokkene opnieuw geschrapd van ambtswege en sinds die datum verblijft hij illegaal in België. Op 21.05.2016 doet betrokkene opnieuw een aanvraag tot herinschrijving. Deze aanvraag wordt echter geweigerd op 26.06.2013 (omdat betrokkene reeds ambtelijk geschrapd is sinds 13.02.2009 en omdat zijn C-kaart al vervallen is sinds 14.09.2012) en aan betrokkene betekend op 17.01.2014. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt deze beslissing op 22.05.2015. Op 05.06.2015 dient betrokkene een aanvraag 9bis in die wordt geweigerd op 14.09.2015 en gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 15.10.2015.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich herhaaldelijk schuldig heeft gemaakt aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde. Betrokkene werd een eerste maal veroordeeld op 15.01.2003 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen voor valsheid in geschrifte, oplichting, gewone diefstal en valse naamdracht en veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden. Deze veroordeling wordt echter niet meer vermeld op zijn actuele strafregister. Op 08.01.2009 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar voor inbreuken op de drugswetgeving (verdovende middelen: vervaardiging: bezit: handel een daad van deelneming zijnde aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging meermaals). Op 11.03.2015 wordt betrokkene opnieuw veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van drie maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen (herhaling). Tenslotte wordt betrokkene op 03.01.2018 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertig maanden voor verdovende middelen: verkoop/het te koop stellen (herhaling). Betrokkene werd herhaaldelijk opgesloten in de gevangenis voor deze inbreuken, met name van 26.01.2007 tot 15.02.2007, van 13.11.2009 tot 11.01.2013, van 13.11.2013 tot 29.11.2013 en van 06.10.2017 tot op heden. We stellen dus vast dat betrokkene tussen 2007 en 2018 driemaal veroordeeld werd voor een totale gevangenisstraf van 79 maanden waarbij hij zijn straf momenteel nog steeds uitzit in de gevangenis van Merksplas. Waarbij we geen rekening houden met zijn 1ste veroordeling in 2003 omdat deze niet meer vermeld wordt op zijn recente uittreksel uit het strafregister. We merken bovendien op dat betrokkene zich in staat van bijzondere herhaling bevindt. Omwille van deze herhaaldelijke inbreuken tegen de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Het persoonlijke gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Betrokkene meent dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt waarbij hij verwijst naar zijn onafgebroken verblijf van meer dan dertig jaar in België, naar het feit dat hij leidt (sic) aan een ernstige psychiatrische stoornis, naar zijn recht op een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM, naar een ernstig risico op schending van artikel 3 EVRM in het kader van zijn medische problematiek, naar het feit dat hij in België geïntegreerd is en tenslotte naar het feit dat hij geen gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Niettegenstaande wij de hele situatie van betrokkene bekeken hebben, dienen we te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene. Zoals blijkt uit bovenstaande werd betrokkene tot driemaal toe veroordeeld, waaronder tweemaal voor inbreuken tegen de drugswetgeving, waarbij betrokkene zich in wettelijke staat van herhaling bevond. De gepleegde feiten zijn ernstig. Drugshandel en bezit zijn ernstig en leiden tot randcriminaliteit en overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht. Heroïnegebruik en dus ook de verkoop ervan kent soms een dodelijke afloop. De door betrokkene gepleegde feiten dragen bij aan een groeiende plaag aan drugsdealers die overlast in onze maatschappij veroorzaken en een gevaar vormen voor de burger die zich op deze manier probleemloos kan bevoorraden (vonnis CR Antwerpen dd. 03.01.2018). Uit het vonnis dd. 03.01.2018 van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen blijkt verder dat betrokkene al vier correctionele veroordelingen opliep waarvan twee voor gelijkaardige feiten en dat betrokkene dus duidelijk hardleers is. Bovendien bevindt betrokkene zich in staat van wettelijke herhaling aangezien hij

al in 2009 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie jaar voor gelijkaardige feiten. We benadrukken nogmaals de hardleersheid van betrokkene voor wie enkel snel geldgewin primeert en die zich (herhaaldelijk) schuldig heeft gemaakt aan de verkoop van dodelijke heroïne. Ingevolge de ernst van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter en het feit dat betrokkene zich in staat van wettelijke herhaling bevindt, wordt geconcludeerd dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Het is in het belang van onze samenleving om betrokkene hier geen verblijf toe te staan. En dit belang primeert op de overige belangen, met name de belangen van betrokkene.

Betrokkene beroept zich op zijn lange verblijf in België en zijn integratie, met name het feit dat hij sinds 1987 onafgebroken in België zou verblijven, dat hij hier dus al meer dan dertig jaar zou verblijven, waarbij hij van 2007 tot 2012 in het bezit geweest zou zijn van een geldige verblijfstitel, dat hij door omstandigheden buiten zijn wil deze verblijfstitel niet kon verlengen, dat hij ten volle geïntegreerd zou zijn op sociaal vlak, dat hij zijn leven hier opgebouwd zou hebben, dat hij talrijke contacten en duurzame relaties zou opgebouwd hebben, dat hij een sociaal en gevoelsleven zou hebben in België en dat hij een duurzame en lokale verankering zou aantonen. Ter staving hiervan legt betrokkene geen enkel stuk voor bij huidige aanvraag 9bis. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat hij hier een gezinsleven heeft opgebouwd. Betrokkene is tweemaal getrouwd maar beide huwelijken duurden slechts zeer kort (zes jaar) en eindigden in een scheiding en waren bovendien kinderloos. Bovendien blijkt uit het overzicht van zijn bezoekers in de gevangenis dat betrokkene slechts éénmaal gewoon bezoek kreeg, hoewel hij sinds 06.10.2017 opgesloten is in de gevangenis. Deze bezoeker wordt omschreven als zijn neef, maar betrokkene maakt geen melding van betrokkene in zijn verzoekschrift 9bis evenmin worden er bewijzen van verwantschap voorgelegd. Uit het vonnis dd. 11.03.2015 van de correctionele rechtbank blijkt dat het slachtoffer omschreven wordt als de schoonbroer van betrokkene. Echter, ook hier worden geen verwantschapsbewijzen voorgelegd en evenmin wordt melding gemaakt van dit familielid in huidig verzoekschrift. We stellen dus vast dat betrokkene mogelijks twee familieleden heeft op het Belgische grondgebied waarmee hij echter geen nauwe banden heeft. Verder stellen we vast dat betrokkene slechts éénmaal bezoek heeft ontvangen in de gevangenis. Hieruit blijkt dus overduidelijk dat betrokkene geen hechte banden met België heeft opgebouwd niettegenstaande zijn lange verblijf in België. Het wordt niet betwist dat betrokkene sinds 1989 in België verbleven heeft waardoor aldus aangenomen kan worden dat betrokkene toch enige banden heeft ontwikkeld met België, doch betrokkene toont niet dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. De verschillende opgelopen veroordelingen tonen een duidelijke onwil om zich aan te passen aan de in België geldende regels en wetten. De laatste veroordeling van betrokkene dateert van 03.01.2018 waarbij zijn straftermijn loopt tot 18.04.2021 en waardoor hij momenteel nog steeds zijn straf uitzit in de gevangenis van Merksplas. Enige verbetering in het gedrag van betrokkene dat afbreuk zou doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde kan niet worden vastgesteld. Evenmin wordt er betwist dat een terugkeer naar Marokko enige aanpassing zal vergen van betrokkene. Echter, we merken op dat betrokkene geboren en getogen is in Marokko en dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België 25 jaar in Marokko verbleef. Bovendien blijkt het zijn laatste vonnis (dd. 03.01.2018) dat betrokkene zich liet bijstaan door een beëdigde tolk Arabisch. We stellen dus vast dat het Arabisch nog steeds de moedertaal van betrokkene is en dat hij ondanks zijn verblijf van dertig jaar het Nederlands niet volledig machtig is. Verder blijkt dat hij in augustus 1996 terugkeerde naar Marokko om er te huwen. Ook uit het griffiedossier van de gevangenis blijkt dat betrokkene wel degelijk nog contact heeft met Marokko. Uit dit beloverzicht blijkt namelijk dat betrokkene één Marokkaans telefoonnummer regelmatig opbelt. Hieruit blijkt dus niet dat er sprake is van een situatie waarin betrokkene geen enkele binding meer zou hebben met Marokko. Mijnheer heeft iets minder dan de helft van zijn leven in Marokko doorgebracht en is daar opgegroeid, hij keerde er terug om te huwen, waardoor redelijkerwijze verondersteld mag worden dat hij nog sociale, culturele en familiale banden heeft met Marokko. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat hij zijn leven niet zou kunnen heropbouwen in het land waarvan hij de nationaliteit heeft. De loutere bewering dat hij geen sociaal vangnet heeft in Marokko, dat er niemand zou zijn om hem financieel op weg te helpen, hem tijdelijk zou kunnen huisvesten of toegang geven tot medische hulp, is onvoldoende om afbreuk te doen aan voorafgaande vaststellingen. Zijn integratieparcours en zijn lange verblijf kunnen dan ook niet weerhouden worden. Gelet op het verblijf van betrokkene sinds 1989 kan weliswaar aangenomen worden dat hij enige banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde.

Betrokkene beroept zich op medische elementen als grond voor een verblijfsmachtiging en als verklaring voor zijn inbreuken tegen de openbare orde. Betrokkene wijst erop dat hij zou leiden aan een ernstige bipolaire stoornis waarvoor hij al verschillende jaren in behandeling zou zijn en dat hij daarnaast nog andere medische problemen ondervindt. Betrokkene haalt aan dat zijn aandoening kan leiden tot agressief gedrag in een onvriendelijke omgeving en tot een verwaarlozing van zijn eigen belangen zonder de gevolgen hiervan te beseffen. Betrokkene zou de juiste medicatie moeten innemen en intensief opgevolgd dienen te worden door een medisch team. Bij een onderbreking van de behandeling zou hij een gevaar vormen voor zichzelf en zijn omgeving. Betrokkene haalt verder nog aan dat indien hij dient terug te keren naar Marokko artikel 3 EVRM geschonden zal worden omdat de stopzetting van de medicatie en de behandeling een onmenselijke behandeling zou inhouden. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: verschillende medische attesten van dr. E. (...) dd. 12.09.2006, dd. 29.01.2009, dd. 11.08.2011, dd. 22.01.2014 en dd. 04.03.2015, een medisch attest dd. 21.06.2006 van Dr. A. (...) en een verslag van psychiater Dr. B. (...) dd. 24.02.1999. Echter, we merken op dat de aanvraag van betrokkene ontvankelijk is waardoor de medische elementen niet weerhouden worden als grond voor een verblijfsmachtiging. Indien betrokkene een verblijfsmachtiging wenst te krijgen op medische gronden, dient hij hiertoe de geijkte procedure te volgen, met een name een procedure op basis van artikel 9ter. In het kader van huidige aanvraag 9bis kunnen de ingeroepen medische elementen niet aanvaard worden als grond voor een verblijfsmachtiging. Volledigheidshalve merken we op dat de voorgelegde medische attesten allen gedateerd zijn (de meeste recente dateert van bijna zeven jaar geleden) en dat betrokkene de actualiteitswaarde daarvan op geen enkel wijze aantoonst.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen gevaar zou vormen voor de openbare orde. Hij wijst erop dat het feit dat hij in 2009 geïnterneerd werd, niet aangeeft dat hij een gevaar vormt voor de maatschappij maar wel dat hij kampt met een psychiatrische problematiek en dat hij die problematiek momenteel onder controle zou hebben door opvolging en behandeling. Betrokkene wijst er ook nog op dat hij in 2013 in vrijheid gesteld werd nadat de toenmalige Commissie tot bescherming van de maatschappij geoordeeld had dat hij geen gevaar meer zou uitmaken voor de openbare orde. Allereerst merken we op dat betrokkene in 2009 niet geïnterneerd werd. Betrokkene zat in het normaal regime een gevangenisstraf van drie jaar uit voor inbreuken op de drugswetgeving. Dit blijkt duidelijk uit de opsluitingsfiche die zich in het administratief dossier van betrokkene bevindt. Op deze fiche wordt namelijk duidelijk vermeldt dat om een gewoon regime gaat en dus niet om een internering. Bovendien werd betrokkene op 11.03.2015 opnieuw veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen en werd op 03.01.2018 opnieuw veroordeeld voor inbreuken op de drugswetgeving, waarbij hij zich dus in een wettelijke staat van herhaling bevindt, tot een gevangenisstraf van veertig maanden die hij momenteel uitzit in de gevangenis van Merksplas en die loopt tot 18.04.2021. Betrokkene vormt dus wel degelijk een actueel gevaar voor de openbare orde. Betrokkene maakte zich herhaaldelijk schuldig aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde waarvoor hij in totaal een gevangenisstraf van 79 maanden opliep. Enige verbetering in het gedrag van betrokkene dat afbreuk zou doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde kan niet worden vastgesteld.

Betrokkene haalt aan dat hij weet dat hij fouten gemaakt heeft en dat hij belooft om nooit weer iets te doen dat de maatschappij in gevaar brengt. Hij geeft aan dat hij heel veel spijt heeft van wat hij gedaan heeft en geeft zijn woord dat hij nooit meer iets verkeerd zal doen. Echter, deze aangehaalde elementen zijn onvoldoende temeer daar het in geval van betrokkene gaat om herhaaldelijke inbreuken en dus reeds om vastgestelde recidive. Deze aangehaalde elementen wijzen er bovendien niet noodzakelijk op dat betrokkene tot inkeer is gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Uit het strafdossier blijkt dat betrokkene geen lessen trok uit eerdere veroordelingen. Ten gevolge van de aard van de feiten die hij pleegde, feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter ervan en het feit dat betrokkene zich in staat van wettelijke herhaling bevindt, blijft het risico reëel dat betrokkene opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden. Het gegeven dat betrokkene oprecht spijt zou hebben en zou beloven niets verkeers meer te doen, wijst er niet noodzakelijk op dat betrokkene tot inkeer gekomen is of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10

oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene beroept zich verder nog op artikel 8 EVRM. Er dient echter opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk zijn dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Niettemin hebben wij nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene. Betrokkene kan aldus absoluut geen verblijf in België worden toegestaan.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat de verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit wat hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep tot nietigverklaring

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplichting.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt; kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

2. In de bestreden beslissing oordeelt de verwerende partij dat de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van voormelde wetsbepaling ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

3. De verzoekende partij merkt op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid, doch er kan worden nagegaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4. Door de verzoekende partij werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gewezen op zijn bijzonder langdurig verblijf in België, de opbouw van banden met België en de teloorgang van zijn banden met Marokko.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Marokko. Hij is toegekomen op het Belgisch grondgebied in 1987 en verblijft sindsdien onafgebroken in België. Verzoeker was tevens in het bezit van een geldige verblijfstitel, een B-kaart afgeleverd door de stad Antwerpen op 14 september 2007 en geldig tot 14 september 2012. Verzoeker heeft hierdoor een onafgebroken verblijf in België voor maar liefst 33 jaar, waardoor hij totaal vervreemd is geraakt van Marokko. Verzoeker heeft zijn leven vorm gegeven in België, gedurende de zeer lange tijdsperiode dat hij alhier woonachtig is.

In de bestreden beslissing wordt het bijzonder langdurig verblijf van verzoeker in België expliciet vermeld: "De studie van het administratief dossier heeft aangetoond dat betrokkene op 13.08.1986 in het huwelijk treedt te Marokko met een Belgische onderdane. Op 06.07.1989 wordt hij ingeschreven in het vreemdelingenregister en vanaf 02.07.1996 in het Belgisch register" (stuk 1, pagina 1).

Het zeer langdurig verblijf van verzoeker in België wordt derhalve bevestigd door de gemachtigde en staat buiten discussie.

De gemachtigde stelt in de beslissing evenwel dat verzoeker "een gevaar vormt voor de openbare orde", waarbij wordt gewezen op de veroordelingen die hij opliep. Verweerder verwijst hiervoor naar de veroordelingen van verzoeker van 8 januari 2009, 11 maart 2015 en 3 januari 2018. Hierdoor stelt de gemachtigde dat: "Niettegenstaande wij de hele situatie van betrokkene bekeken hebben, dienen we te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene" (stuk 1, pagina 2).

De beoordeling van de gemachtigde gaat echter niet uit van de juiste en volledige feitelijke gegevens doordat enkel wordt rekening gehouden met de datum van de veroordelingen van verzoeker en niet met de data wanneer de feiten (tenlasteleggingen) werden gepleegd door verzoeker die aanleiding gaven tot de vermelde veroordelingen.

Het belang dat de gemachtigde hecht aan deze veroordelingen, benadrukt des te meer de noodzaak om rekening te houden met de data van de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld en niet (enkel) de data van de veroordelingen zelf.

De beoordeling van de gemachtigde gaat hierom niet uit van een zorgvuldig feitenonderzoek.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Verzoeker stelt vervolgens vast dat de gemachtigde stelt dat "enige verbetering in het gedrag van betrokkene dat afbreuk zou doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde kan niet worden vastgesteld" (stuk 1, zowel vermeld op pagina 2 als pagina 3), terwijl door de gemachtigde geen (of niet afdoende) rekening werd gehouden met het gedrag van verzoeker sinds het moment waarop de laatste feiten werden gepleegd waarvoor hij werd veroordeeld (hetgeen niet samenvalt met de datum van de veroordeling).

Verzoeker verblijft in detentie sinds 6 oktober 2017. Verzoeker stelt zich coöperatief op in de gevangenis en heeft een blanco tuchtdossier.

Verweerder is hiermee bekend, aangezien allerhande informatie uit "het griffiedossier van de gevangenis" (stuk 1, pagina 2-3) wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Verweerder is hierom gehouden ook deze informatie, dewelke in het voordeel van verzoeker pleit, te betrekken in de gemaakte beoordeling. Het tegendeel getuigt van een onzorgvuldig feitenonderzoek, zoals dit het geval is in de bestreden beslissing.

Bovendien beoordeelt verweerder het "ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde", waardoor dit ontegensprekelijk een element is waarmee in deze beoordeling moet worden rekening gehouden.

Doordat de gemachtigde in de bestreden beslissing ook zelf herhaaldelijk verwijst naar informatie uit het dossier van verzoeker in de gevangenis, benadrukt de gemachtigde zelf des te meer het belang hiervan.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Door de verzoekende partij werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet benadrukt dat hij is toegekomen op het Belgisch grondgebied in 1987 en hij sindsdien onafgebroken in België verblijft. Hierdoor is hij zijn binding met Marokko verloren. Niettemin wordt dit langdurig verblijf door de gemachtigde "niet weerhouden" (stuk 1, pagina 3).

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde in dit kader, naast het gegeven dat verzoeker regelmatig een Marokkaans nummer opbelt, dat: "mijnheer heeft iets minder dan de helft van zijn leven in Marokko doorgebracht en is daar opgegroeid" en "hij keerde terug om te huwen" (stuk 1, pagina 3).

Verweerder miskent in zijn beoordeling echter dat verzoeker reeds is getrouwd op 13 augustus 1986, zoals de gemachtigde nochtans zelf stelt in de bestreden beslissing ("De studie van het administratief dossier heeft aangetoond dat betrokkene op 13.08.1986 in het huwelijk treedt te Marokko met een Belgische onderdane; stuk 1, pagina 1).

Verder is het onzorgvuldig en kennelijk onredelijk dat verweerder erop wijst dat verzoeker "iets minder dan de helft van zijn leven in Marokko" doorbracht, terwijl dit feitelijk niet klopt (verzoeker verbleef 23 jaar in Marokko en 33 jaar in België, hetgeen een significant verschil oplevert en dus niet "iets minder" is).

Verzoeker verblijft sinds 1987 onafgebroken in België, hetgeen net het element was dat de verzoekende partij naar voren bracht in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf. Het is kennelijk onredelijk dat verzoeker in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nog geacht wordt een "sociaal vangnet!" te hebben in Marokko ondanks zijn (onbetwiste) zéér langdurige afwezigheid uit Marokko sinds 1987.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Door de verzoekende partij werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gewezen op zijn medische problematiek.

Verzoeker lijdt aan een ernstige vorm van een bipolaire stoornis (meer specifiek gaat het om een chronische depressie met manische en psychotische opstoten). Omwille van deze ziekte werd verzoeker meermaals opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis van Antwerpen. Om dezelfde reden werd hij later ook geïnterneerd (vanaf 13 november 2019). Door zijn detentie bevond verzoeker zich in de onmogelijkheid om zijn toenmalige verblijfsdocument, geldig tot 14 september 2012, te laten verlengen. Hij werd hierdoor ambtshalve geschrapt. Verzoeker heeft tevens te kampen met andere medische problemen, waaronder diabetes.

Hiervoor stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing dat: "Indien betrokkene een verblijfsmachtiging wenst te krijgen op medische gronden, dient hij hiertoe een geijkte procedure te volgen. In het kader van huidige aanvraag 9bis kunnen de ingeroepen elementen niet aanvaard worden als grond vooreen verblijfsmachtiging" (stuk 1, pagina 3).

De gemachtigde schendt artikel 9bis Vreemdelingenwet door de medische elementen uit te sluiten als grondslag voor het toekennen van een machtiging tot verblijf op basis van dit wetsartikel.

De verzoekende partij merkt op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrondd te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Derhalve staat het de verzoekende partij vrij om de elementen aan te halen die zij beschouwd als reden tot het toekennen van een machtiging tot verblijf. Dit kan ook handelen over medische elementen. Deze elementen kunnen niet uitgesloten worden door verweerder, zoals dit het geval is in de bestreden beslissing: "Indien betrokkene een verblijfsmachtiging wenst te krijgen op medische gronden, dient hij hiertoe een geijkte procedure te volgen. In het kader van huidige aanvraag 9bis kunnen de ingeroepen elementen niet aanvaard worden als grond voor een verblijfsmachtiging" (stuk 1, pagina 3).

Hierdoor miskent de verwerende partij artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wijst er tevens op dat, gelet op de bijgebrachte medische attesten, kan worden opgemaakt dat de aandoeningen waarmee verzoeker te kampen heeft chronisch van aard zijn (zie stuk 3 waarbij bv. Dr. E. in meerdere attesten aangeeft: "Gekende patiënt met chronische depressie met manie opstoten en randpsychotisch gedrag"). Anders gesteld: uit de bijgebrachte medische attesten blijkt reeds dat de medische situatie van verzoeker nog steeds actueel is. De inhoud van de medische attesten wordt echter niet beoordeeld door de gemachtigde, terwijl dit werd ingeroepen door verzoeker. De handelwijze van de gemachtigde om de medische elementen terzijde te schuiven omdat er geen actueel medisch attest zou voorliggen, is dan ook onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk.

7. De verzoekende partij beroept zich tevens op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen (correcte) belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM, aangezien door de gemachtigde in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar de veroordelingen van verzoeker (met name de veroordeling van 8 januari 2009, van 11 maart 2015 en 3 januari 2018). Hieruit blijkt dat verweerder in de bestreden beslissing onvoldoende heeft rekening gehouden met de criteria die werden uiteengezet in de rechtspraak door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zie o.a. EHRM 2 augustus 2001, zaak 54273 *Boultif v Zwitserland*; EHRM 18 oktober 2006, zaak 46410/99 *Üner t/ Nederland*; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 141).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. *Boultif/Üner criteria* (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 141). Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat er rekening moet worden gehouden met volgende criteria: de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken; de tijdsduur van het verblijf in het gastland; de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien; de nationaliteit van de betrokkenen; de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel; de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie; de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd; de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen; het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen; de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

De rechtspraak van het EHRM is in deze context vaststaand, zoals ook werd bevestigd in een arrest van het EHRM van 29 juni 2017 (nr. 33809/15). In dit arrest vat het EHRM opnieuw haar principes samen (zie pagina 5 van het arrest, randnummer 28).

In eerste instantie wijst het EHRM erop dat artikel 8 EVRM geen garantie biedt op een recht voor een vreemdeling om zich de toegang te verschaffen tot een land of om aldaar te kunnen verblijven:

28. The Court reaffirms that a State is entitled, as a matter of international law and subject to its treaty obligations, to control the entry of aliens into its territory and their residence there (see, among many other authorities, *Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom*, 28 May 1985, § 67, Series A no. 94). The Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences.

Vrij vertaald: Het Hof bevestigt opnieuw dat een staat het recht heeft om, als een kwestie van internationaal recht en de hieruit voortvloeiende verdragsverplichtingen, de binnenkomst van vreemdelingen op zijn grondgebied en hun verblijf daarte controleren (zie o.a. *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. het Verenigd Koninkrijk*, 28 mei 1985, § 67, serie A nr. 94). Het Verdrag garandeert niet het recht voor een vreemdeling om een bepaald land binnen te komen of daar te verblijven en, met het oog op hun taak om de openbare orde te handhaven, hebben de Verdragsluitende Staten de bevoegdheid een vreemdeling die is veroordeeld voor strafbare feiten, uit te zetten.

Dit neem niet weg dat ook een vreemdeling, zoals verzoeker, onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen en een inmenging in het privé- of gezinsleven een inbreuk uitmaakt op artikel 8 EVRM. Degelijke inbreuk is pas gerechtvaardigd als het in overeenstemming is met de vereisten van artikel 8, lid 2 EVRM:

However, an interference with a person's private or family life will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the

law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned.

Vrij vertaald: Een inmenging in iemands privé- of gezinsleven zal echter in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM, tenzij het op grond van lid 2 van dat artikel kan worden gerechtvaardigd als zijnde "in overeenstemming met de wet", omdat het een of meer van de legitieme doelen nastreeft, en als "noodzakelijk in een democratische samenleving" is te beschouwen om het beoogde doel of de beoogde doelstellingen te bereiken.

Om te bepalen of een inmenging op het privé- en gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving, heeft het EHRM verschillende criteria uitgewerkt. Dit zijn de zogenaamde "Bultif-Üner-criteria":

The relevant criteria to be applied in determining whether an interference is necessary in a democratic society were set out in, inter alia, *Liner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, §§ 54-55 and 57-58, ECHR 2006-XII; *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, §§ 72-73, ECHR 2008; *Balogun v. the United Kingdom*, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and *Samsonnikov v. Estonia*, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012.

Vrij vertaald: De relevante criteria die moeten worden toegepast om te bepalen of een inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, zijn onder meer vastgelegd in inter alia, *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, §§ 54-55 and 57-58, ECHR 2006- XII; *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, §§ 72-73, ECHR 2008; *Balogun v. the United Kingdom*, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and *Samsonnikov v. Estonia*, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012.

Het is dus aan de verwerende partij, bij het nemen van de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, om dergelijke belangenafweging uit te voeren op basis van deze criteria.

Door de verwerende partij werd onvoldoende rekening gehouden met de Bultif-Üner-criteria, in het bijzonder met de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken, het moment waarop de inbreuken gebeurden en de tijdsduur die sindsdien is verstreken. De gemachtigde beperkt zich namelijk tot de opsomming van de veroordelingen van verzoeker (met name de veroordeling van 8 januari 2009, van 11 maart 2015 en 3 januari 2018), zoals hierboven reeds aangehaald.

Er wordt evenmin afdoende rekening gehouden door de gemachtigde met de moeilijkheden die verzoeker zal kennen in zijn land van herkomst, aangezien hij Marokko verliet in 1987. De hechtheid van de banden die verzoeker heeft met België primeren, terwijl dit niet het geval is in de bestreden beslissing. Dit geldt in het bijzonder gelet op de medische problematiek waarmee verzoeker te kampen heeft (zoals eerder aangehaald).

De gemachtigde heeft hierom bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam.

De gemachtigde schendt hierom artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

4.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur op om zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling

onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Met de thans bestreden beslissing wordt de verblijfsaanvraag van 14 maart 2017 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan een aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard, noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Het bestuur beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad benadrukt hierbij dat het verlenen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is.

4.2.2. Vooreerst wordt geargumenteed dat de beoordeling van de gemachtigde dat de verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, niet uitgaat van de juiste en volledige feitelijke gegevens omdat enkel rekening wordt gehouden met de data van de veroordelingen van de verzoeker en niet met de data waarop de feiten werden gepleegd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker verschillende malen correctioneel werd veroordeeld. De verzoeker licht niet toe op welke data hij precies welke feiten pleegde en op welke data hij dan voor deze of gene feiten werd veroordeeld.

De Raad stelt vast dat zich in het administratief dossier een kopie van het vonnis met nummer 46 van 3 januari 2018 bevindt, waarbij de verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen wordt veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van veertig maanden en een geldboete van tweeduizend euro wegens verkoop/het te koop stellen van verdovende middelen (herhaling). Uit dit vonnis blijkt dat de verzoeker wordt veroordeeld voor feiten die hij pleegde in 2016-2017 waarbij hij op 6 oktober 2017 op heterdaad werd betrapt. Verder blijkt uit de opsluitingsfiche die zich in het administratief dossier bevindt dat de verzoeker op 6 oktober 2017 werd aangehouden en op 7 oktober 2017 werd opgesloten. De verzoeker betwist dit niet. Sinds 7 oktober 2017 is de verzoeker zodoende van zijn vrijheid beroofd en in de gevangenis opgesloten, en dit tot op heden. Aldus blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker sinds de dag waarop hij zijn laatste feiten pleegde tot op de dag van de bestreden beslissing, van zijn vrijheid werd beroofd. Tussen de laatste gepleegde feiten en zijn veroordeling voor deze feiten liggen amper drie maanden, zodat niet blijkt dat er sprake is van een grote tijdsperiode tussen de gepleegde feiten en de bijhorende veroordeling. De verzoeker maakt met zijn uiterst vage summier uiteenzetting niet aannemelijk dat de beoordeling, gemaakt in de bestreden beslissing, zou steunen op onjuiste feitelijke gegevens of dat zij elke redelijkheid te buiten gaat, te meer nu de verzoeker eraan voorbij gaat dat de gemachtigde blijkens de motieven van de bestreden beslissing bij zijn besluit, dat de verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde, een groot gewicht heeft gehecht aan het gegeven dat de verzoeker reeds meermaals recidiveerde en dat hij zich in een staat van bijzondere herhaling bevindt.

Verder bekritiseert de verzoeker de passage uit de bestreden beslissing dat *“Enige verbetering in het gedrag van betrokkene dat afbreuk zou doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde kan niet worden vastgesteld.”* Volgens de verzoeker wordt onvoldoende rekening gehouden met zijn gedrag sinds het moment waarop de laatste feiten werden gepleegd waarvoor hij werd veroordeeld en met het feit dat hij een blanco tuchtdossier heeft in de gevangenis. De verzoeker meent dat deze informatie, die in zijn voordeel pleit, bij de beoordeling diende te worden betrokken.

Hoger werd al vastgesteld dat de verzoeker sinds de dag waarop hij zijn laatste feiten pleegde in de gevangenis verblijft. Tijdens een verblijf in de gevangenis is de vrijheid om het eigen gedrag te bepalen

aan ernstige beperkingen onderworpen, zodat het eventuele gunstige gedrag onder detentie op zich nog niet volstaat opdat de betrokkene geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde eens deze in vrijheid wordt gesteld. De verzoeker beperkt zich bovendien tot een loutere bewering waar hij stelt dat hij zich in de gevangenis coöperatief opstelt en dat hij er een blanco tuchtdossier heeft. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, bevat het administratief dossier geen gegevens omtrent verzoekers gedrag en tuchtdossier als gedetineerde. In het administratief dossier bevindt zich dienaangaande enkel een lijst van bezoeken en een lijst van de telefonische oproepen en uit niets blijkt dat de verzoeker, waar hij in zijn verblijfsaanvraag weliswaar zelf argumenteerde dat hij geen gevaar voor de openbare orde zou vormen, op zijn coöperatieve houding of op een blanco tuchtdossier in de gevangenis zou hebben gewezen.

Daarnaast herhaalt de Raad dat het actuele gevaar voor de openbare orde dat van de verzoeker uitgaat, grotendeels en naar oordeel van de Raad ook op redelijke wijze, wordt verantwoord door het gegeven dat de verzoeker reeds eerder recidiveerde. Zo stelt de gemachtigde uitdrukkelijk, en dit op goede gronden, dat uit het strafdossier blijkt dat de verzoeker geen lessen trok uit zijn eerdere veroordelingen. De gemachtigde verwijst ook terecht naar de aard van de door de verzoeker gepleegde feiten. Hieromtrent wordt als volgt gemotiveerd: *“Ten gevolge van de aard van de feiten die hij pleegde, feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter ervan en het feit dat betrokkene zich in staat van wettelijke herhaling bevindt, blijft het risico reëel dat betrokkene opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen.”* Door louter te poneren dat hij sinds de laatste opsluiting in de gevangenis op 7 oktober 2017 een goed gedrag vertoont in de gevangenis, toont de verzoeker dan ook niet aan dat deze beoordeling niet deugdelijk is of dat zij strijdig is met bepaalde concrete gegevens waarover de gemachtigde beschikte.

Verder hekelt de verzoeker dat de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat hij iets minder dan de helft van zijn leven in Marokko heeft doorgebracht en dat hij er is opgegroeid en er terugkeerde om te huwen. De verzoeker viseert hiermee de volgende passage uit de bestreden beslissing: *“Mijnheer heeft iets minder dan de helft van zijn leven in Marokko doorgebracht en is daar opgegroeid, hij keerde er terug om te huwen, waardoor redelijkerwijze verondersteld mag worden dat hij nog sociale, culturele en familiale banden heeft met Marokko.”*

De verzoeker betoogt in dit kader vooreerst dat de gemachtigde over het hoofd heeft gezien dat hij reeds getrouwd is in 1986 (voor de komst naar België). De verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat hij tweemaal in Marokko in het huwelijk trad. De door de verzoeker geviseerde passage betreft duidelijk het tweede huwelijk van de verzoeker. Zo wordt in de bestreden beslissing ook uiteengezet: *“Verder blijkt dat hij in augustus 1996 terugkeerde naar Marokko om er te huwen”*, hetgeen de verzoeker op zich niet betwist. De vaststelling dat de verzoeker naar Marokko terugkeerde, wordt derhalve niet ontkracht.

Verder meent de verzoeker dat het onzorgvuldig en kennelijk onredelijk is om te stellen dat hij *“iets minder dan de helft van zijn leven in Marokko”* heeft doorgebracht. De verzoeker geeft aan dat hij 23 jaar in Marokko heeft verbleven en al 33 jaar in België verblijft, wat volgens hem een significant verschil is en dus niet *“iets minder”* is. De Raad wijst erop dat de verzoeker, op het ogenblik dat de gemachtigde de bestreden beslissing nam, 56 jaar oud was. Het komt de Raad niet incorrect voor om vast te stellen dat de verzoeker *“iets minder dan de helft van zijn leven in Marokko”* heeft doorgebracht, wanneer de helft van verzoekers leven 28 jaar bedraagt en hij er daarvan 23 jaar in Marokko doorbracht, en hij bovendien nog in 1996 voor onbekende tijd naar Marokko terugkeerde om er te huwen.

De Raad wijst er bovendien op dat de vaststelling dat de verzoeker iets minder dan de helft van zijn leven in Marokko heeft doorgebracht, niet op zichzelf staat, maar dat deze vaststelling kadert in een geheel van vaststellingen waaruit de gemachtigde heeft afgeleid dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoeker zijn leven niet in Marokko zou kunnen heropbouwen. Hieromtrent wordt als volgt gemotiveerd: *“Evenmin wordt er betwist dat een terugkeer naar Marokko enige aanpassing zal vergen van betrokkene. Echter, we merken op dat betrokkene geboren en getogen is in Marokko en dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België 25 jaar in Marokko verbleef. Bovendien blijkt het zijn laatste vonnis (dd. 03.01.2018) dat betrokkene zich liet bijstaan door een beëdigde tolk Arabisch. We stellen dus vast dat het Arabisch nog steeds de moedertaal van betrokkene is en dat hij ondanks zijn verblijf van dertig jaar het Nederlands niet volledig machtig is. Verder blijkt dat hij in augustus 1996 terugkeerde naar Marokko om er te huwen. Ook uit het griffiedossier van de gevangenis blijkt dat betrokkene wel degelijk nog contact heeft met Marokko. Uit dit beloverzicht blijkt namelijk dat betrokkene één Marokkaans telefoonnummer regelmatig opbelt. Hieruit blijkt dus niet dat er sprake is van een situatie*

waarin betrokkene geen enkele binding meer zou hebben met Marokko. Mijnheer heeft iets minder dan de helft van zijn leven in Marokko doorgebracht en is daar opgegroeid, hij keerde er terug om te huwen, waardoor redelijkerwijze verondersteld mag worden dat hij nog sociale, culturele en familiale banden heeft met Marokko. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat hij zijn leven niet zou kunnen heropbouwen in het land waarvan hij de nationaliteit heeft." De verzoeker zoekt nu spijkers op laag water door te stellen dat ten onrechte wordt gesproken over "iets minder dan", doch met zijn vage betoog maakt hij geenszins aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze uit het geheel van de hieromtrent vermelde vaststellingen zou hebben afgeleid dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoeker zijn leven niet zou kunnen heropbouwen in het land waarvan hij de nationaliteit heeft.

De verzoeker benadrukt voorts dat hij in zijn aanvraag had gewezen op zijn medische problematiek. Hij hekelt de motivering in de bestreden beslissing dat hij een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet indienen wanneer hij op deze grond gemachtigd wilt worden. De verzoeker benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegronnd te worden verklaard, noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet: "dat de aanvraag van betrokkene ontvankelijk is waardoor de medische elementen niet weerhouden worden als grond voor een verblijfsmachtiging. Indien betrokkene een verblijfsmachtiging wenst te krijgen op medische gronden, dient hij hiertoe de geijkte procedure te volgen, met een name een procedure op basis van artikel 9ter. In het kader van huidige aanvraag 9bis kunnen de ingeroepen medische elementen niet aanvaard worden als grond voor een verblijfsmachtiging." Deze beoordeling strookt met de wil van de wetgever. De procedures op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet zijn immers onderscheiden procedures. Bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werden de artikelen 9bis en 9ter in de Vreemdelingenwet ingevoegd en dit net om een onderscheid te maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria en garanties ingesteld. In de memorie van toelichting wordt het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: "(...) De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. (...)" (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33). Het is net met het oog op de rechtszekerheid dat middels de invoeging van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een aparte procedure werd gecreëerd die specifiek geldt voor de zieke vreemdelingen: "In artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaargeneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaargeneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene- bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase- zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet

duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden)." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 35-36). De verzoeker kan dan ook niet verwachten dat zijn medische elementen een grond kunnen vormen om hem tot een verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te machtigen.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de medische elementen tevens het volgende gesteld: *"Volledigheidshalve merken we op dat de voorgelegde medische attesten allen gedateerd zijn (de meeste recente dateert van bijna zeven jaar geleden) en dat betrokkene de actualiteitswaarde daarvan op geen enkel wijze aantoont."* De verzoeker brengt hiertegen in dat uit de bijgebrachte medische attesten kan worden opgemaakt dat de aandoeningen waarmee hij te kampen heeft chronisch van aard zijn. Zo verwijst hij bij wijze van voorbeeld naar de attesten van dokter E. waarin deze aangeeft *"Gekende patiënt met chronische depressie met manie opstoten en randpsychotisch gedrag"*. De verzoeker meent dat hieruit blijkt dat zijn medische situatie nog steeds actueel is en betoogt dat het onzorgvuldig is om de medische elementen ter zijde te schuiven omdat er geen actueel medisch attest zou voorliggen.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om de actualiteitswaarde van medische attesten van meer dan vijf en een half jaar oud in vraag te stellen. Het gegeven dat op deze attesten wordt geattesteerd dat de verzoeker kampt met een *"chronische depressie"* doet hieraan geen afbreuk. Aangenomen kan worden dat indien de verzoeker meer dan vijf en een half jaar na het meest recente medische attest nog steeds kampt met zijn *"chronische depressie"*, hij hiervoor verdere, meer recente medische attesten kan voorleggen. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat de actualiteitswaarde van de voorgelegde medische attesten op geen enkele wijze wordt aangetoond.

4.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en het familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het daadwerkelijk bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de verzoeker, ter ondersteuning van zijn op artikel 8 van het EVRM gebaseerde grief, voornamelijk een rechtstheoretisch betoog naar voor brengt. De verzoeker laat na om toe te lichten welk concreet gezins- en/of familieleven hij precies in België zou hebben ontwikkeld en verwijst slechts vaagweg naar *“de hechtheid van de banden”* die hij heeft met België.

Over het gezins- en familieleven wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet:

“Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat hij hier een gezinsleven heeft opgebouwd. Betrokkene is tweemaal getrouwd maar beide huwelijken duurden slechts zeer kort (zes jaar) en eindigden in een scheiding en waren bovendien kinderloos. Bovendien blijkt uit het overzicht van zijn bezoekers in de gevangenis dat betrokkene slechts éénmaal gewoon bezoek kreeg, hoewel hij sinds 06.10.2017 opgesloten is in de gevangenis. Deze bezoeker wordt omschreven als zijn neef, maar betrokkene maakt geen melding van betrokkene in zijn verzoekschrift 9bis evenmin worden er bewijzen van verwantschap voorgelegd. Uit het vonnis dd. 11.03.2015 van de correctionele rechtbank blijkt dat het slachtoffer omschreven wordt als de schoonbroer van betrokkene. Echter, ook hier worden geen verwantschapsbewijzen voorgelegd en evenmin wordt melding gemaakt van dit familielid in huidig verzoekschrift. We stellen dus vast dat betrokkene mogelijks twee familieleden heeft op het Belgische grondgebied waarmee hij echter geen nauwe banden heeft.”

De verzoeker laat deze motieven geheel onbesproken en hij betwist aldus niet dat hij in België geen gezins- en familieleven heeft opgebouwd.

Een schending van enig door artikel 8 van het EVRM beschermde gezins- of familieleven wordt derhalve niet aangetoond.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat de verweerder wel degelijk verzoekers privéleven heeft afgewogen tegen de belangen van de Belgische staat. Bijgevolg dient de Raad enkel te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven van de verzoeker.

De verzoeker argumenteert in de eerste plaats dat de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden met de *Boultif/Üner*-criteria, zoals uitgewerkt door het EHRM. De verzoeker verliest echter uit het oog dat de voormelde criteria werden ontwikkeld in zaken waarbij de uitzetting van gevestigde vreemdelingen aan de orde was. Gelet op het feit dat de verzoeker niet betwist dat hij reeds sinds 13 februari 2009 geen verblijfsrecht meer had in België en gelet op het gegeven dat de verzoeker nadien meerdere verblijfsaanvragen heeft ingediend die telkens tot een negatieve beslissing hebben geleid, betreft het in dit geval niet zozeer de vraag of het thans bestreden beslissing voldoet aan de *Boultif/Üner*-criteria, maar wel de vraag of er in hoofde van het bestuur een positieve verplichting bestaat om de betrokken vreemdeling op haar grondgebied toe te laten of er verder te verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cfr. EHRM, *Ejimson v. Germany*, 1 maart 2018; EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen enerzijds en van het algemeen belang anderzijds. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Over verzoekers privéleven wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet:

“Betrokkene beroept zich verder nog op artikel 8 EVRM. Er dient echter opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk zijn dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Niettemin hebben wij nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene. Betrokkene kan aldus absoluut geen verblijf in België worden toegestaan.”

De verzoeker betoogt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de aard en de ernst van de strafrechtelijke inbreuken, het moment waarop de inbreuken plaatsvonden en de tijdsduur die sindsdien is verstreken. De verzoeker meent dat de gemachtigde zich beperkt tot een opsomming van zijn veroordelingen en beklaagt zich erover dat er geen rekening werd gehouden met het tijdsverloop sinds de inbreuken die hij pleegde.

De Raad herhaalt dat het vonnis met nummer 46 van 3 januari 2018 van de correctionele rechtbank te Antwerpen, waarbij de verzoeker veroordeeld wordt tot een hoofdgevangenisstraf van veertig maanden en een geldboete van tweeduizend euro wegens verkoop/het te koop stellen van verdovende middelen (herhaling), zich in het administratief dossier bevindt. Uit dit vonnis blijkt dat de verzoeker wordt veroordeeld voor feiten die hij pleegde in 2016-2017 en waarbij hij op 6 oktober 2017 op heterdaad werd betrapt. Verder blijkt uit de opsluitingsfiche die zich in het administratief dossier bevindt dat de verzoeker op 6 oktober 2017 werd aangehouden en op 7 oktober 2017 werd opgesloten. Sindsdien is de verzoeker opgesloten in de gevangenis en dit tot op heden. De verzoeker betwist deze gegevens niet. Aldus blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker sinds de dag waarop hij zijn laatste feit beging van zijn vrijheid werd beroofd. Gelet op deze omstandigheden kan de verzoeker niet dienstig voorhouden dat er een relevant onderscheid moet worden gemaakt tussen de data van de veroordelingen en de data van de gepleegde feiten. Dit klemmt *in casu* te meer nu de verzoeker eraan voorbij gaat dat de gemachtigde blijkens de motieven van de bestreden beslissing bij zijn besluit, dat de verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde, een groot gewicht heeft gehecht aan het gegeven dat de verzoeker reeds meermaals recidiveerde en dat hij zich in een staat van bijzondere herhaling bevindt.

Voorts stelt de Raad vast dat het vage betoog, dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de aard en de ernst van de strafrechtelijke inbreuken, evenmin wordt geconcretiseerd. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt nochtans dat de gemachtigde de aard en de ernst van de strafrechtelijke inbreuken wel degelijk in rekening nam:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich herhaaldelijk schuldig heeft gemaakt aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde. Betrokkene werd een eerste maal veroordeeld op 15.01.2003 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen voor valsheid in geschrifte, oplichting, gewone diefstal en valse naamdracht en veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden. Deze veroordeling wordt echter niet meer vermeld op zijn actuele strafregister. Op 08.01.2009 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar voor inbreuken op de drugswetgeving (verdovende middelen: vervaardiging; bezit: handel een daad van deelneming zijnde aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging meermaals). Op 11.03.2015 wordt betrokkene opnieuw veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van drie maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen (herhaling). Tenslotte wordt betrokkene op 03.01.2018 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertig maanden voor verdovende middelen: verkoop/het te koop stellen (herhaling).”

En:

“Niettegenstaande wij de hele situatie van betrokkene bekeken hebben, dienen we te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene. Zoals blijkt uit bovenstaande werd betrokkene tot driemaal toe veroordeeld, waaronder tweemaal voor inbreuken tegen de drugswetgeving, waarbij betrokkene zich in wettelijke staat van herhaling bevond. De gepleegde feiten zijn ernstig. Drugshandel en bezit zijn ernstig en leiden tot randcriminaliteit en overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht. Heroïnegebruik en dus ook de verkoop ervan kent soms een dodelijke afloop. De door betrokkene gepleegde feiten dragen bij aan een groeiende plaag aan drugsdealers die overlast in onze maatschappij veroorzaken en een gevaar vormen voor de burger die zich op deze manier probleemloos kan bevoorraden (vonnis CR Antwerpen dd. 03.01.2018). Uit het vonnis dd. 03.01.2018 van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen blijkt verder dat betrokkene al vier correctionele veroordelingen opliep waarvan twee voor gelijkaardige feiten en dat betrokkene dus duidelijk hardleers is. Bovendien bevindt betrokkene zich in staat van wettelijke herhaling aangezien hij al in 2009 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie jaar voor gelijkaardige feiten. We benadrukken nogmaals de hardleersheid van betrokkene voor wie enkel snel geldgewin primeert en die zich (herhaaldelijk) schuldig heeft gemaakt aan de verkoop van dodelijke heroïne. Ingevolge de ernst van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter en het feit dat betrokkene zich in staat van wettelijke herhaling bevindt, wordt geconcludeerd dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde.”

Uit de voorliggende gegevens blijkt en het wordt door de verzoeker op zich ook niet betwist dat hij reeds meermaals recideerde en dat hij dus geen lering trekt uit de eerder door hem opgelopen veroordelingen. Gelet op de strafrechtelijke antecedenten van de verzoeker, en in het bijzonder gelet op de aard van de misdrijven, die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, en de ernst en de maatschappelijke impact van de door hem meermaals gepleegde feiten van verkoop van heroïne, en gelet op het herhaaldelijk karakter van de feiten, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verweerder om te besluiten dat de verzoeker een ernstig en actueel gevaar betekent voor de openbare orde (cf. EHRM, *Narjis v. Italy*, 14 februari 2019, overweging 44; EHRM, *Mohammad v. Denmark*, 13 december 2018, overweging 34). De verzoeker maakt met zijn niet geconcretiseerd betoog, dat geen rekening zou gehouden zijn met de tijdsperiode waarin de feiten zich afspeelden, hoegenaamd niet aannemelijk dat de verweerder een foutieve of kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt inzake het volgehouden criminele gedrag van de verzoeker en het gevaar voor de openbare orde dat daaruit voortvloeit. Er kan evenmin blijken dat de verweerder een overdreven gewicht heeft gegeven aan de hardleersheid van de verzoeker in het plegen van verscheidene misdrijven.

Verder betoogt de verzoeker dat zijn hechte banden met België dienen te primeren en er onvoldoende rekening werd gehouden met de moeilijkheden die hij zal kennen wanneer hij naar Marokko terugkeert, nu hij Marokko in 1987 verliet.

De verzoeker gaat evenwel opnieuw niet op concrete wijze in op de afweging die in de bestreden beslissing hieromtrent wordt gemaakt. In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op zijn lange verblijf in België en zijn integratie, met name het feit dat hij sinds 1987 onafgebroken in België zou verblijven, dat hij hier dus al meer dan dertig jaar zou verblijven, waarbij hij van 2007 tot 2012 in het bezit geweest zou zijn van een geldige verblijfstitel, dat hij door omstandigheden buiten zijn wil deze verblijfstitel niet kon verlengen, dat hij ten volle geïntegreerd zou zijn op sociaal vlak, dat hij zijn leven hier opgebouwd zou hebben, dat hij talrijke contacten en duurzame relaties zou opgebouwd hebben, dat hij een sociaal en gevoelsleven zou hebben in België en dat hij een duurzame en lokale verankering zou aantonen. Ter staving hiervan legt betrokkene geen enkel stuk voor bij huidige aanvraag 9bis. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat hij hier een gezinsleven heeft opgebouwd. Betrokkene is tweemaal getrouwd maar beide huwelijken duurden slechts zeer kort (zes jaar) en eindigden in een scheiding en waren bovendien kinderloos. Bovendien blijkt uit het overzicht van zijn bezoekers in de gevangenis dat betrokkene slechts éénmaal gewoon bezoek kreeg, hoewel hij sinds 06.10.2017 opgesloten is in de gevangenis. Deze bezoeker wordt omschreven als zijn neef, maar betrokkene maakt geen melding van betrokkene in zijn verzoekschrift 9bis evenmin worden er bewijzen van verwantschap voorgelegd. Uit het vonnis dd. 11.03.2015 van de correctionele rechtbank blijkt dat het slachtoffer omschreven wordt als de schoonbroer van betrokkene. Echter, ook hier worden geen verwantschapsbewijzen voorgelegd en evenmin wordt melding gemaakt van dit familielid in huidig verzoekschrift. We stellen dus vast dat betrokkene mogelijks twee familieleden heeft op het Belgische grondgebied waarmee hij echter geen nauwe banden heeft. Verder stellen we vast dat betrokkene slechts éénmaal bezoek heeft ontvangen in de gevangenis. Hieruit blijkt dus overduidelijk dat

betrokkene geen hechte banden met België heeft opgebouwd niettegenstaande zijn lange verblijf in België. Het wordt niet betwist dat betrokkene sinds 1989 in België verbleven heeft waardoor aldus aangenomen kan worden dat betrokkene toch enige banden heeft ontwikkeld met België, doch betrokkene toont niet dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. De verschillende opgelopen veroordelingen tonen een duidelijke onwil om zich aan te passen aan de in België geldende regels en wetten. De laatste veroordeling van betrokkene dateert van 03.01.2018 waarbij zijn straftermijn loopt tot 18.04.2021 en waardoor hij momenteel nog steeds zijn straf uitzit in de gevangenis van Merksplas. Enige verbetering in het gedrag van betrokkene dat afbreuk zou doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde kan niet worden vastgesteld. Evenmin wordt er betwist dat een terugkeer naar Marokko enige aanpassing zal vergen van betrokkene. Echter, we merken op dat betrokkene geboren en getogen is in Marokko en dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België 25 jaar in Marokko verbleef. Bovendien blijkt het zijn laatste vonnis (dd. 03.01.2018) dat betrokkene zich liet bijstaan door een beëdigde tolk Arabisch. We stellen dus vast dat het Arabisch nog steeds de moedertaal van betrokkene is en dat hij ondanks zijn verblijf van dertig jaar het Nederlands niet volledig machtig is. Verder blijkt dat hij in augustus 1996 terugkeerde naar Marokko om er te huwen. Ook uit het griffiedossier van de gevangenis blijkt dat betrokkene wel degelijk nog contact heeft met Marokko. Uit dit beloverzicht blijkt namelijk dat betrokkene één Marokkaans telefoonnummer regelmatig opbelt. Hieruit blijkt dus niet dat er sprake is van een situatie waarin betrokkene geen enkele binding meer zou hebben met Marokko. Mijnheer heeft iets minder dan de helft van zijn leven in Marokko doorgebracht en is daar opgegroeid, hij keerde er terug om te huwen, waardoor redelijkerwijze verondersteld mag worden dat hij nog sociale, culturele en familiale banden heeft met Marokko. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat hij zijn leven niet zou kunnen heropbouwen in het land waarvan hij de nationaliteit heeft. De loutere bewering dat hij geen sociaal vangnet heeft in Marokko, dat er niemand zou zijn om hem financieel op weg te helpen, hem tijdelijk zou kunnen huisvesten of toegang geven tot medische hulp, is onvoldoende om afbreuk te doen aan voorafgaande vaststellingen. Zijn integratieparcours en zijn lange verblijf kunnen dan ook niet weerhouden worden. Gelet op het verblijf van betrokkene sinds 1989 kan weliswaar aangenomen worden dat hij enige banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde.”

De verzoeker betwist niet dat hij in het kader van zijn machtigingsaanvraag van 14 maart 2017 geen enkel stuk bijbracht om zijn integratie op sociaal vlak en zijn opgebouwde relatie en contacten aan te tonen. Hij betwist niet dat hij in België geen gezinsleven heeft, dat hij tweemaal trouwde en tweemaal scheidde en hij geen kinderen heeft. De verzoeker betwist evenmin dat hoewel hij sinds 7 oktober 2017 in de gevangenis verblijft, slechts éénmaal bezoek ontving in de gevangenis, met name van een persoon die als zijn neef wordt omschreven maar waarvan hij geen gewag heeft gemaakt in zijn aanvraag van 14 maart 2017. Met de uiterst vage verwijzing naar zijn medische problematiek toont de verzoeker niet aan hoe deze problematiek precies zou nopen tot een andere afweging betreffende het in België ontwikkelde privéleven. De verzoeker maakt op dit punt dan ook geenszins concreet aannemelijk dat de gemachtigde zijn beoordelingsmarge te buiten gaat waar deze stelt dat de loutere bewering van de verzoeker *“dat hij geen sociaal vangnet heeft in Marokko, dat er niemand zou zijn om hem financieel op weg te helpen, hem tijdelijk zou kunnen huisvesten of toegang geven tot medische hulp”* geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn leven niet kan heropbouwen in het land waarvan hij de nationaliteit heeft.

De Raad wijst er bovendien op dat in de bestreden beslissing op zich niet wordt betwist dat een terugkeer naar Marokko enige aanpassing van de verzoeker zal vergen. Dienaangaande wordt als volgt gemotiveerd:

“Evenmin wordt er betwist dat een terugkeer naar Marokko enige aanpassing zal vergen van betrokkene. Echter, we merken op dat betrokkene geboren en getogen is in Marokko en dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België 25 jaar in Marokko verbleef. Bovendien blijkt het zijn laatste vonnis (dd. 03.01.2018) dat betrokkene zich liet bijstaan door een beëdigde tolk Arabisch. We stellen dus vast dat het Arabisch nog steeds de moedertaal van betrokkene is en dat hij ondanks zijn verblijf van dertig jaar het Nederlands niet volledig machtig is. Verder blijkt dat hij in augustus 1996 terugkeerde naar Marokko om er te huwen. Ook uit het griffiedossier van de gevangenis blijkt dat betrokkene wel degelijk nog contact heeft met Marokko. Uit dit beloverzicht blijkt namelijk dat betrokkene één Marokkaans telefoonnummer regelmatig opbelt. Hieruit blijkt dus niet dat er sprake is van een situatie waarin betrokkene geen enkele binding meer zou hebben met Marokko. Mijnheer heeft iets minder dan

de helft van zijn leven in Marokko doorgebracht en is daar opgegroeid, hij keerde er terug om te huwen, waardoor redelijkerwijze verondersteld mag worden dat hij nog sociale, culturele en familiale banden heeft met Marokko. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat hij zijn leven niet zou kunnen heropbouwen in het land waarvan hij de nationaliteit heeft. De loutere bewering dat hij geen sociaal vangnet heeft in Marokko, dat er niemand zou zijn om hem financieel op weg te helpen, hem tijdelijk zou kunnen huisvesten of toegang geven tot medische hulp, is onvoldoende om afbreuk te doen aan voorafgaande vaststellingen. Zijn integratieparcours en zijn lange verblijf kunnen dan ook niet weerhouden worden. Gelet op het verblijf van betrokkene sinds 1989 kan weliswaar aangenomen worden dat hij enige banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde."

De verzoeker betwist niet dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België 25 jaar in Marokko heeft verbleven en hij er in 1996 naar terugkeerde om te huwen. De verzoeker betwist ook niet dat uit het vonnis van 3 januari 2018 blijkt dat hij zich liet bijstaan door een tolk Arabisch, zodat hij het Arabisch nog steeds machtig is en hij ondanks een verblijf van 30 jaar in België het Nederlands niet volledig machtig is. De verzoeker betwist ook niet dat hij vanuit de gevangenis regelmatig een Marokkaans telefoonnummer opbelt, zodat er geen sprake is van een situatie waarbij hij geen binding meer heeft met Marokko.

Gelet op de uiterst summiere uiteenzetting van de verzoeker en al het voorgaande, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat: *"Het wordt niet betwist dat betrokkene sinds 1989 in België verbleven heeft waardoor aldus aangenomen kan worden dat betrokkene toch enige banden heeft ontwikkeld met België, doch betrokkene toont niet dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde."*

De verzoeker toont geenszins aan dat de gemaakte belangenafweging in de bestreden beslissing foutief, kennelijk onredelijk of disproportioneel is.

In casu wordt niet aangetoond dat de contacten die de verzoeker in België heeft opgebouwd, een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België, enkel door een langdurig verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het recht op bescherming van het privéleven aan te nemen. De verzoeker toont verder niet concreet aan dat een privéleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige en concrete hinderpalen zijn die hem verhinderen een privéleven in zijn land van herkomst of elders op te bouwen of verder te zetten (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3.291(c)). Wat zijn privéleven betreft, stelt de Raad dan ook vast dat de verzoeker geen overtuigende argumenten naar voor brengt die maken dat zijn persoonlijke belangen dermate dwingend zijn dat zij alsnog moeten primeren op het algemene belang inzake de immigratiecontrole en de vrijwaring van de openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het betoog van de verzoeker niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt bij het beoordelen van de gegrondheid van de machtigingsaanvraag, zoals voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE